

Hỏi thế gian tình ái là chi, làm sao thoát khỏi bể tình sâu?

21:47 28/03/2023

Tác giả: Đang cập nhật

Người sống trên đời, đa phần phiền lụy bởi chữ tình. Có cái tình cách biệt, lại có cái tình nồng thắm, có cái tình đơn phương, lại có cái tình thanh mai trúc mã, có cái tình hờn ghen, lại có cái tình bao dung, tha thứ... Nhưng rồi chốt lại, đã có mấy ai chẳng phải rơi lệ tình sâu, đứt từng khúc ruột?

Tình sâu lá úa, mấy phen dập dờn, đời người đắng cay, muôn phần cũng chỉ vì yêu – hận. Làm sao để giải thoát chính mình khỏi vòng tròn nghiệt ngã ấy? Làm sao để mở một lối đi cho sinh mệnh vĩnh hằng? Nói thì dễ, mà làm mới thật khó thay.

Bởi muôn đời, muôn kiếp kia, chữ TÌNH đã ăn sâu vào từng tế bào, thớ thịt người ta. Vậy nên Phật gia mới có câu: “Đời là bể khổ, tình là dây oan”. Đời người có bao giờ hết khổ? Thế thì ái tình có bao giờ hết được oan trái đâu?

Ôi, ái tình, ái tình, mi là chi mà khiến người đời sầu khổ? Lại giống như đại ác nhân Lý Mạc Sầu kia, giết người chẳng ghê tay mà cả đời vẫn phải trói buộc vào cái vòng luẩn quẩn yêu ghét hận thù của ái tình. Đến nỗi câu nói của bà ta đã thay cho bao nhiêu tiếng thở dài của những đôi nam nữ yêu nhau mà chẳng đến được với nhau:

Hỏi thế gian tình ái là chi

Mà cho đôi lứa thề nguyện sống chết?

Hỏi thế gian tình ái là chi...

Lại cũng giống như một thi sĩ tên Félix Arvers kia, trong một lần sầu thảm chẳng để đâu cho hết, đã phải buông ra bài “Tình tuyệt vọng” đầy thâm sâu, sau trở thành khúc bi ca được bao kẻ thất tình đọc đi đọc lại:

Lòng ta chôn một khối tình

Tình trong giây phút mà thành thiên thu

Tình tuyệt vọng nỗi thâm sâu

Mà người gieo thảm như hầu không hay

Bản dịch của Khái Hưng thật tuyệt vời. Da diết, buồn thương, tuyệt vọng, u hoài... đều có cả. Cái khối tình thiên thu ấy cũng là khối tuyệt vọng thiên thu vạn đại mà chắc ai cũng từng một lần mang theo, đào sâu chôn chặt tận đáy lòng. Nhân gian thử hỏi có ai chưa một lần thất tình thâm sâu đến thế. Lòng vả cũng như lòng sung thôi, cho nên Puskin đã làm ra bài thơ “Tôi yêu em” như một cách bào chữa đầy ngượng ngùng và ái ngại cho cái nỗi tuyệt vọng ấy. Cùng đọc lại nhé:

*Tôi yêu em: đến nay chừng có thể
Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai
Nhưng không để em bận lòng thêm nữa
Hay hồn em phải gợn bóng u hoài*

*Tôi yêu em âm thầm không hy vọng
Lúc rụt rè, khi hậm hực lòng ghen
Tôi yêu em, yêu chân thành đắm thắm
Cầu em được người tình như tôi đã yêu em*

Thật là một bản thú tội rất đồi ngọt ngào. Cô gái nào đọc xong bài này mà không quay trở lại yêu ngược chàng trai thì quả là không có trái tim!

Thế đấy, ta đã vòng qua khắp kim cổ đông tây để xem một chút xem cái chữ TÌNH kia rốt cuộc có mãnh lực gì mà điều khiển trí óc người ta đảo điên đến vậy. Và rốt cuộc, câu trả lời cuối cùng là: Ta vẫn chẳng hiểu gì!

Hỡi những nam thanh nữ tú tuổi mới trăng tròn, hỡi những tâm hồn si mê, hỡi những lòng người

cuồng nhiệt, dù có là nạn nhân đáng thương thế nào của cái tình sầu khổ miên man kia thì xin cũng hãy tỉnh táo lại đôi phần. Chữ tình đeo nặng bên hông, liệu đến bao giờ mới có thể thanh thản bước đi nốt phần đường còn lại?

Thôi thì tình sầu hãy cố quên đi, ở lại cùng ta chắc chỉ là chữ NGHĨA mà thôi. Vợ chồng lấy nhau, tình cảm nhạt phai theo năm tháng, chính cái nghĩa phu thê, cái nghĩa với những đứa con, với tổ ấm ấy lại là mỏ neo buộc giữ con thuyền hôn nhân. Các bạn trẻ ạ, đừng buồn quá 10 phút cho một mối tình đã không còn nữa. Một ngày 24 giờ, hãy chỉ để tối đa 10 phút cho những dằn vặt, sầu khổ, thương đau và nước mắt. Phía trước kia là cả thế giới đón đợi mình, đừng cứ mãi quay đầu nướn tiếc những bước chân.

Chi bằng làm một thân bướm trắng, thoát lớp kén dày, tung bay tự tại trên đỉnh gió trời. Chi bằng làm một cánh vạc bay, xuyên qua màn đêm tìm bến bờ hạnh phúc...

Chi bằng làm một kẻ hát rong, lang thang hoài trên những nẻo đời và một hôm đẹp trời nào đó dừng lại ở một bậc thềm và kể vài câu chuyện cho các bạn trẻ nghe. Đồng ý không nào?

Văn Nhục

Link bài viết: <http://www.tinthat.vn/hoi-the-gian-tinh-ai-la-chi-lam-sao-thoat-khoi-be-tinh-sau>